

pen i samband med den andra anbudsinfordran och felaktig rättstillämpning i förhållande till bevisningen att likabehandlingsprincipen åsidosatts i samband med den andra anbudsinfordran.

- Överträdelse av artiklarna 1 och 6 i förordning (EEG) nr 3389/73 ⁽³⁾ och av artikel 7.2 i förordning (EEG) nr 727/70 ⁽⁴⁾ som rör kommissionens omfattande utrymme för skönsmässig bedömning och dennas rätt att inte anta förmånliga anbud under anbudsförfarandena (kommissionens omtvistade beslut av den 7 augusti och av den 16 november 1990) och felaktig bedömning av huruvida de omtvistade besluten utgör åtgärder som omfattas av en ekonomisk policy.
- Åsidosättande av principen att ingen skall dömas ohörd och principen om att parterna skall behandlas lika.
- Oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna i förhållande till icke-diskrimineringsprincipen (likabehandlingsprincipen) samt i förhållande till ökningen av säkerheten under den fjärde anbudsinfordran.
- Överträdelse av och felaktig bedömning av giltigheten av kommissionens förordning (EEG) nr 395/90 ⁽⁵⁾ om att förkorta tidsfristen i artikel 3 i kommissionens förordning (EEG) nr 3389/73.

⁽¹⁾ EGT C 55, 20.2.1998, s. 23.

⁽²⁾ EGT C 268, 14.10.1995, s. 26.

⁽³⁾ EGT L 345, 15.12.1973, s. 47.

⁽⁴⁾ EGT L 94, 28.4.1970, s. 1.

⁽⁵⁾ EGT L 42, 16.2.1990, s. 46.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Consiglio di Stato av den 20 januari 1998 i målet mellan Questore di Verona och Diego Zenatti

(Mål C-67/98)

(98/C 151/09)

Consiglio di Stato begär genom beslut av den 20 januari 1998, vilket inkom till domstolens kansli den 13 mars 1998, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Questore di Verona och Diego Zenatti beträffande följande frågor:

”Utgör bestämmelserna i fördraget om tillhandahållande av tjänster hinder för en sådan reglering som den italienska lagstiftningen om vadhallning, med beaktande av de hänsynstaganden avseende socialpolitik och förebyggande av bedrägerier som ligger till grund för densamma?”

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Tribunal de grande instance de Lyon (första avdelningen) av den 25 februari 1998 i målet mellan SA Gougenheim imprimerie publicité och direktören för skattemyndigheten i Rhône

(Mål C-72/98)

(98/C 151/10)

Tribunal de grande instance de Lyon (första avdelningen) begär genom beslut av den 25 februari 1998, vilket inkom till domstolens kansli den 16 mars 1998, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan SA Gougenheim imprimerie publicité och direktören för skattemyndigheten i Rhône beträffande följande frågor:

1. När det finns ett direktiv (rådets direktiv 73/80/EEG) ⁽¹⁾ genom vilket ett tidigare direktiv (rådets direktiv 69/335/EEG) ⁽²⁾ ändras och i vilket stadgas att den skatt på kapitaltillskott som avses i dessa direktiv skall vara 1 procent från och med den 1 januari 1976, medan det i en medlemsstats nationella rätt föreskrivs en högre skattesats, och särskilt om det genom ett tredje direktiv (rådets direktiv 85/303/EEG) ⁽³⁾ stadgas att medlemsstaterna från skatt på kapitaltillskott skall undanta de transaktioner . . . som den 1 juli 1984 var undantagna från skatteplikt eller påfördes skatt enligt en skattesats som uppgick till 0,50 procent eller lägre, skall det då om en tillämplig nationell skattesats saknas anses

— antingen att någon rättsligt gällande skattesats inte fanns, då den i gemenskapsnormen fastställda skattesatsen inte hade införlivats med nationell rätt, och det med anledning av ”principen om att vertikal direkt effekt inte skall tillämpas”,

— eller att denna medlemsstats nationella rätt endast var ”delvis oförenlig” med gemenskapsdirektivet (73/80/EEG), och att tillämpningen av en skattesats om 1 procent följaktligen skall godkännas enligt ”principen om vertikal direkt effekt när en bestämmelse är klar, precis och ovillkorlig”?

2. Om det andra alternativet ovan med stöd av direktiv 73/80/EEG besvaras jakande, men då artikel 7.2 i detta direktiv har ändrats genom direktiv 85/303/EEG av den 10 juni 1985, från och med dess ikraftträdande den 1 januari 1986, varvid det stadgas att ”Medlemsstaterna kan antingen undanta alla andra transaktioner . . . från skatt på kapitaltillskott eller påföra dem en enhetlig skattesats som inte överstiger 1 procent”, och om en medlemsstat denna dag fortfarande inte hade införlivat det senare direktivet med sin nationella rätt utan tvärtom hade bibehållit en betydligt högre skattesats än den tidigare tillåtna skattesatsen om 1 procent: